

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie február 2015

III. senát

Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 343/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Okresný súd v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) okrem iného rozhodol, že do výlučného vlastníctva sťažovateľky (v procesnom postavení žalovanej) prikázal členský podiel v bytovom družstve k trojizbovému bytu a na vyrovnanie podielov z majetku v BSM jej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12 975 €.</p> <p>Proti rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom okrem iného namietala, že okresný súd pri svojom rozhodnutí nezohľadnil skutočnosť, že členský podiel k bytu nadobudla počas trvania manželstva výlučne sťažovateľka a to na základe darovania od svojich rodičov, pričom sa žalobca pripravoval na rozvod manželstva tým, že zatajoval prostriedky patriace do BSM, vynútil si uzavretie dohody o spoločnom nájme družstevného bytu a následne po troch mesiacoch opustil spoločnú domácnosť a z týchto dôvodov by mal byť členský podiel v bytovom družstve prikázaný do výlučného vlastníctva sťažovateľky bez povinnosti finančného vyrovnania.</p> <p>Na odvolanie sťažovateľky krajský súd svojim rozsudkom potvrdil rozhodnutie okresného súdu s poukazom na skutočnosť, že už v predchádzajúcom konaní o zrušení práva spoločného nájmu k bytu bolo ustálené, že účastníkom konania vznikol za trvania manželstva právo spoločného nájmu k bytu a spoločné členstvo v bytovom družstve, preto v konaní o vyporiadaní BSM okresný súd správne vychádzal zo skutočnosti, že tento podiel je súčasťou masy BSM. Krajský súd ďalej poukázal na skutočnosť, že okresný súd zohľadnil, že sa sťažovateľka vo väčšej miere zaslúžila o nadobudnutie majetku patriaceho do BSM a keďže nebolo možné zistiť presnú, alebo aspoň približnú výšku tzv. vnosu sťažovateľky, bolo jej určenie na úvahe súdu. Okresný súd na základe tejto úvahy priznal žalobcovi právo na náhradu za členský podiel vo výške ¼ z hodnoty tohto podielu, čo krajský súd považoval za správne.</p> <p>Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu krajského súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietala, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevyjadril k jej odvolacej námietke, v zmysle ktorej by mal byť členský podiel prikázaný do výlučného</p>

	<p>vlastníctva sťažovateľky bez náhrady. Rozsudok krajského súdu je preto arbitrárny a neodôvodnený a došlo ním k porušeniu práv sťažovateľky vyplývajúcich z čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“).</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské (ďalej len „ESLP“), musí rozhodnutie súdu uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prisvedčil sťažovateľke, že k jej odvolacej námietke krajský súd vo svojom rozhodnutí nezaujal žiadne stanovisko, pričom uvedená námietka sťažovateľky môže mať pre posúdenie výšky finančného vyrovnania význam. Jej prípadnou aplikáciou by došlo k ustáleniu inej finančnej náhrady, než ako bolo rozhodnuté.</p> <p>Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na právny názor uvedený vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 537/2012, podľa ktorého znenie § 150 Občianskeho zákonníka nevyklučuje, aby súd vyjadril rozdielnosť podielov manželov pri vypořádání spoločnej veci prihliadajúc na to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie i udržanie spoločnej veci, a to tak, že vec prikáže do vlastníctva tomu z manželov, ktorý sa o nadobudnutie a udržanie spoločnej veci zaslúžil výlučne, resp. v prevažnej miere, bez toho, aby mu uložil povinnosť, aby druhému manželovi, ktorý sa o jeho nadobudnutie a udržanie nezaslúžil, na vyrovnanie podielu zaplatil určitú finančnú čiastku.</p> <p>Ústavný súd zastáva názor, že z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozsudku bolo povinnosťou krajského súdu ako odvolacieho súdu sa s touto podstatnou námietkou sťažovateľky v odôvodnení napadnutého rozsudku primeraným spôsobom zaoberať a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadať. Uvedená námietka má v okolnostiach posudzovanej veci podľa názoru ústavného súdu podstatný charakter, a preto bolo z hľadiska požiadaviek tvoriacich integrálnu súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Na základe uvedených skutočností hodnotí ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako nepreskúmateľný a nezodpovedajúci požiadavkám vyplývajúcim z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy.</p> <p>Ak nepriaznivé rozhodnutie všeobecného súdu o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáha ochrany svojho vlastníckeho práva, je výsledkom konania, v ktorom bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, znamená to tiež porušenie jeho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 druhej vety ústavy, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.</p> <p><u>Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu porušené boli, tento rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd tiež sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 537/2012 ESLP: rozsudok vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998, Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993</p>

spisová značka	III. ÚS 451/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	25. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala, že postupom a uznesením obecného zastupiteľstva, ktoré jej neumožnilo vykonať zvukovoobrazový záznam z prerokovania dvoch bodov programu, bolo porušené jej právo na slobodné prijímanie a rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Uvedené body programu sa týkali žiadosti jej rodičov o poskytnutie náhrady zo strany obce za užívanie ich majetku, ako aj žiadosti o vyjadrenie k znehodnoteniu ich rodinného domu, ktorý je ohrozovaný zosuvom pôdy zo susediaceho cintorína.</p> <p>Z vyjadrenia obce k ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľke nebolo umožnené vyhotoviť zvukovoobrazový záznam z prerokovania vyššie uvedených bodov programu, napriek tejto skutočnosti však podľa obce nedošlo k porušeniu vyššie označeného práva. Sťažovateľka totiž mohla byť na zasadnutí zastupiteľstva prítomná, bolo jej udelené slovo (čo vyplýva i zo zápisnice zo zasadnutia) a mohla si vyhotovovať zvukový záznam umožňujúci ďalšie rozširovanie získaných informácií, resp. mohla si zvoliť akékoľvek iné zaznamenanie získavaných informácií s výnimkou obrazového záznamu. Ďalej poukázala na skutočnosť, že predmetného zasadnutia sa okrem sťažovateľky zúčastnilo ďalších cca 80 osôb – občanov a v súvislosti so sťažovateľkinou požiadavkou na vyhotovenie obrazového záznamu, by sa vyhobením tejto žiadosti obecné zastupiteľstvo dostalo do kolízie so základným právom ostatných prítomných občanov (nie poslancov) na súkromie (ochranu osobnosti), nakoľko ani oni nesúhlasili s vyhotovovaním obrazového záznamu vo vzťahu k nim zo strany sťažovateľky a pre jej súkromné účely.</p>
ratio decidendi	<p>Právo na informácie má tri relatívne samostatné zložky, a to vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie informácií. Prijímanie informácií je získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť ďalej spracovaná. Získanie informácie sa môže uskutočňovať tak zmyslovými orgánmi, ako aj rôznymi technickými prostriedkami, akými sú za súčasného stavu zvukové, obrazové, ako aj zvukovo-obrazové záznamy, ale aj akýmkoľvek iným spôsobom. Rozširovanie informácií je akýkoľvek spôsob odovzdania prijatej informácie ďalšiemu subjektu, resp. ďalším subjektom.</p> <p>Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.</p> <p>Podľa § 12 ods. 9 zákona o obecnom zriadení rokovania obecného zastupiteľstva sú zásadne verejné. Obecné zastupiteľstvo vyhlási rokovanie vždy za neverejné, ak predmetom rokovania sú informácie alebo veci chránené podľa osobitných zákonov...; to neplatí, ak je predmetom rokovania obecného zastupiteľstva</p> <p>a) použitie verejných prostriedkov na platy, odmeny a iné náležitosti spojené s výkonom funkcie orgánov obce, členov orgánov obce, zamestnancov obce alebo osôb, ktoré vykonávajú za odplatu činnosť pre obec,</p> <p>b) nakladanie s majetkom vo vlastníctve obce, najmä prevod vlastníctva k majetku vo vlastníctve obce, nadobudnutie majetku do vlastníctva obce alebo prenechanie majetku obce do užívania iným osobám.</p> <p>Predmetné body programu zasadnutia obecného zastupiteľstva, ktoré sa týkali sťažností rodičov sťažovateľky, spadali do režimu verejného prerokovania a žiadne zákonné ustanovenie neumožňovalo obecnému zastupiteľstvu zasahovať do práva sťažovateľky na informácie z jeho verejného rokovania, a teda tu nebola naplnená základná podmienka</p>

	<p>vyplývajúca z čl. 26 ods. 4 ústavy. Takéto obmedzenie neobsahuje ani ustanovenie § 12 ods. 12 zákona o obecnom zriadení, podľa ktorého podrobné pravidlá o rokovaní obecného zastupiteľstva upraví rokovací poriadok. Práve týmto ustanovením je obecnému zastupiteľstvu daná možnosť (ale aj povinnosť) vytvoriť také podmienky, ktorými zabezpečí ochranu práv všetkých osôb zúčastnených na jeho rokovaní. Neobstojí preto obrana obce, že vyhovením žiadosti sťažovateľky by sa obecné zastupiteľstvo dostalo do kolízie so základným právom ostatných prítomných občanov.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie obecného zastupiteľstva smerovalo proti právu sťažovateľky na prijímanie informácií technickými prostriedkami, t. j. prostredníctvom vyhotovenia obrazového záznamu „na kameru“, resp. prostredníctvom súčasného vyhotovenia zvukovo-obrazového záznamu, čím objektívne, bez ohľadu na úmysly poslancov obecného zastupiteľstva, zasiahlo aj do práva sťažovateľky takýmto spôsobom získané informácie ďalej rozširovať.</p> <p><u>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol, že uznesením obecného zastupiteľstva bolo porušené základné právo sťažovateľky na slobodné prijímanie a rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru.</u></p> <p><u>Ústavný súd ďalej sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľke domáhala finančného zadostučinenia vo výške 1 000 € z dôvodu „výraznej intenzity zásahov do jej práv“, keďže podľa názoru ústavného súdu je vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky v spojení so skutočnosťou, že napadnuté uznesenie už obecné zastupiteľstvo zrušilo, v okolnostiach danej veci pre sťažovateľku dostatočnou satisfakciou, pričom sťažovateľka ani bližšie neozrejmla závažnosť dopadov tohto rozhodnutia na jej život.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: II. ÚS 28/96, I. ÚS 57/00, PL. ÚS 7/96

spisová značka	III. ÚS 218/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	9. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo zastavené reštrukturalizačné konanie a na majetok sťažovateľky bol vyhlásený konkurz. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd pri vydaní tohto uznesenia vychádzal z nesprávnej interpretácie príslušných zákonných ustanovení, keď dôvodom pre rozhodnutie bola skutočnosť, že prvá schôdza veriteľov sťažovateľky konaná dňa 13.5.2013 nebola uznášaniaschopná. Okresný súd však nevzal do úvahy, že v posledný deň sedemdňovej lehoty od uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok určenej podľa § 126 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“), sa dňa 16.5.2013 konala ďalšia, už uznášaniaschopná schôdza veriteľov. Na tejto schôdzi žiaden z veriteľ vyhlásenie konkurzu nenavrhol a bol na nej zvolený veriteľský výbor, ktorý si na následne na svojej schôdzi zvolil aj svojho predsedu.</p> <p>V odôvodnení napadnutého uznesenia však absentovali podrobnejšie úvahy ako aj závery súdu, z ktorých by vyplývalo, že sa aspoň okrajovo zaoberal postupom správcu v súvislosti so zvolaním nového zasadnutia schôdze v zákonnej lehote, pričom podľa sťažovateľky ustanovenia ZKR nebránia tomu, aby sa v stanovenej lehote konalo viacero schôdzi veriteľov.</p> <p>Postup okresného súdu tak sťažovateľka považovala za formalistický, keďže podľa nej súd nebral dostatočný zreteľ na účel a zmysel zákona o konkurze a reštrukturalizácii,</p>

	<p>naopak, uprednostnil doslovné znenie zákona, čím sa dopustil jednostrannosti a formalizmu v interpretácii práva. V dôsledku toho napadnuté uznesenie je aj arbitrárne a porušuje práva na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti uviedol, že schôdza veriteľov musí byť správcom zvolaná za kumulatívneho splnenia dvoch zákonných predpokladov, a to do 30 dní od povolenia reštrukturalizácie, a tiež tak, aby sa konala nie skôr ako druhý deň a nie neskôr ako siedmy deň od uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok.</p> <p>Predmetná schôdza veriteľov zo dňa 16.05.2013 bola síce zvolaná tak, aby sa konala nie neskôr ako siedmy deň od uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok, nebola však zvolaná do 30 dní od povolenia reštrukturalizácie, a to do 08.04.2013. Predmetná schôdza preto podľa názoru okresného súdu nebola zvolaná v súlade s ust. § 126 ods. 1 ZKR.</p> <p>Navyše bola táto schôdza zvolaná zverejnením oznámenia v Obchodnom vestníku SR zo dňa 15.05.2013, a teda v zmysle cit. ust. § 199 ods. 9 ZKR sa za deň jej zverejnenia považuje deň 16.05.2013, kedy schôdza bola aj konaná. Vzhľadom k uvedenému tak námietku sťažovateľky o tom, že sa v odôvodnení napadnutého uznesenia zo dňa 15.05.2013 ani okrajovo nezaoberal postupom správcu v súvislosti so zvolaním ďalšej schôdze, považoval za nedôvodnú.</p> <p>K ďalším námietkam sťažovateľky okresný súd uviedol, že ust. § 126 ods. 1 ZKR vyžaduje, aby schôdza veriteľov bola zvolaná do 30 dní od povolenia reštrukturalizácie a teda ZKR nepredpokladá prípadné reťazenie schôdzí veriteľov z dôvodu, že prvá schôdza nebola uznášaniaschopná, nakoľko v čase jej zákonného zvolania nie je zrejماً prípadná neuznášaniaschopnosť v čase jej konania.</p> <p>Pokiaľ ide o podľa sťažovateľky reštriktívne vyloženie ust. § 131 ods. 2 ZKR pojednávajúce o konverzii reštrukturalizačného konania na konanie konkurzné, podľa okresného súdu je v prípade existencie dôvodov konverzie súd povinný konverzovať príslušné reštrukturalizačné konanie, hoci sa to sťažovateľke môže zdať prisne.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Jadrom sporu medzi sťažovateľom a okresným súdom je výklad § 131 ods. 2 písm. d) ZKR, podľa ktorého súd bez návrhu jedným uznesením zastaví reštrukturalizačné konanie, začne konkurzné konanie a vyhlási na majetok dlžníka konkurz, ak zistí, že schôdza veriteľov nebola uznášaniaschopná alebo nezvolila veriteľský výbor alebo na návrh veriteľa oprávneného hlasovať sa uzniesla, aby súd vyhlásil konkurz. Na aplikácii tohto ustanovenia ZKR totiž okresný súd založil svoje napadnuté uznesenie.</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) pripomenul, že zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb.</p> <p>Niet pochyb, že z dvoch ťažiskových právom arobovaných spôsobov riešenia úpadku dlžníka podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, teda z konkurzu a reštrukturalizácie, je pre dlžníka šetrnejším práve reštrukturalizácia. Kým konkurz má likvidačný charakter, podmienkou čo i len odporúčenia reštrukturalizácie správcom je zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka a predpoklad väčšieho rozsahu uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu.</p> <p>Všeobecný súd je tak povinný skúmať splnenie podmienky pre využitie právomoci podľa § 131 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii so zreteľom na rozdielnosti, ktoré z každého z dvoch základných spôsobov riešenia úpadku dlžníka vyplývajú, ale aj so zreteľom na požiadavku spravodlivej rovnováhy medzi právom chránenými záujmami dlžníka a právom chránenými záujmami jeho veriteľov. Ak tak dotknutý všeobecný súd neurobí, dopustí sa neprípustného zásahu do základných práv dotknutej fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorému treba priznať ústavnoprávnu ochranu.</p> <p>Formulovaná požiadavka spravodlivej rovnováhy v procese poskytovania súdnej ochrany dlžníkovi na jednej strane a veriteľom na strane druhej súvisí podľa názoru ústavného súdu v posudzovanom prípade aj s príkazom rešpektovať už konštatovaný šetrnejší charakter reštrukturalizácie voči dlžníkovi. Okresný súd pri posudzovaní naplnenia dôvodu podľa § 131 ods. 2 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii bol povinný v</p>

	<p>mediach príslušnej zákonnej regulácie uprednostniť zachovanie reštrukturalizačného režimu na úkor likvidačného režimu konkurzu. Pravdaže, ústavný súd tu zdôrazňuje podmienku „v medziach príslušnej zákonnej regulácie“, pretože sa stotožňuje s názorom okresného súdu o prísnosti dôvodov konverzie reštrukturalizačného konania na konanie konkurzné. Uprednostnenie zachovania reštrukturalizačného konania teda nemôže mať podobu vybočenia z medzí daných zákonnou reguláciou. Pokiaľ však táto priestor na úvahu konajúceho súdu pripúšťa, potom podľa názoru ústavného súdu má všeobecný súd vychádzať z výkladu, ktorý zachová reštrukturalizačné konanie na úkor konkurzného konania.</p> <p>Ani oprávnené záujmy veriteľov ako ďalší interpretačný determinant pri rozhodovaní podľa § 131 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v posudzovanom prípade neboli podľa názoru ústavného súdu faktorom, ktorý od okresného súdu vyžadoval rozhodnúť o konverzii reštrukturalizačného konania na konanie konkurzné. Sťažovateľka uviedla, že na v poradí druhej (uznášaniaskopnej) schôdzi veriteľov 16. mája 2013 žiaden z veriteľov nepredniesol návrh hlasovať o vyhlásení konkurzu. Ústavný súd konštatuje, že obsah vyžiadaneho spisu okresného súdu tvrdenie sťažovateľa potvrdzuje.</p> <p>Vzhľadom uvedené dôvody ústavný súd uzavrel, že v posudzovanom prípade okresný súd využil svoju právomoc priznanú mu v § 131 ods. 2 ZKR na podklade formalistického výkladu predmetného zákonného ustanovenia, z ktorého priamo nevyplýva, či v časovom úseku od druhého do siedmeho dňa od uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok sa môže uskutočniť iba jedna schôdza veriteľov alebo v prípade neuznášaniaskopnosti prvej schôdze možno zvolať aj ďalšiu schôdzu veriteľov. Formalizmus v prístupe okresného súdu je daný nerešpektovaním požiadavky uprednostniť pre dlžníka (sťažovateľa) šetrnejší režim reštrukturalizácie pred likvidačným režimom konkurzu, a to v situácii, keď oprávnené záujmy veriteľov nevyžadovali nevyhnutne konverziu reštrukturalizačného konania na konanie konkurzné.</p> <p>Ústavný súd ešte dodáva, že argumentácia okresného súdu založená na tvrdení o potrebe kumulatívneho splnenia podmienok plynúcich z § 126 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii pri zvolávaní schôdze veriteľov, je nedôvodná. Zákonná lehota 30 dní od povolenia reštrukturalizácie má za cieľ zabrániť akýmkoľvek obštrukciám v priebehu reštrukturalizácie, a teda v skutkových okolnostiach posudzovaného prípadu nepredstavovala zákonnú podmienku riadneho zvolania v poradí druhej schôdze veriteľov, keďže ju ani objektívne nebolo možné dodržať. Navyše, informačný účel tejto lehoty vo vzťahu k veriteľom sťažovateľa bol naplnený pri zvolaní prvej (neuznášaniaskopnej) schôdze veriteľov, keďže program oboch schôdzi bol identický.</p> <p><u>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru slobôd uznesením okresného súdu porušené boli, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd tiež sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: II. ÚS 148/06, I. ÚS 200/2011</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 266/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>16. decembra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>

<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľovi v procesnom postavení žalovaného bola rozsudkom okresného súdu uložená povinnosť nahradiť žalobcovi škodu, ktorá vznikla tým, že sťažovateľ ako vodič motorového vozidla, ktoré žalobca užíval na základe leasingovej zmluvy, zapríčinil dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k zničeniu tohto motorového vozidla. Samotná škoda potom pozostávala zo sumy 10 426,64 €, ktorú žalobca zaplatil leasingovej spoločnosti ako nadobúdaciú cenu za uvedené motorové vozidlo v zmysle leasingovej zmluvy. Súd pri zistení výšky škody vychádzal z vyjadrenia leasingovej spoločnosti, že uvedená suma predstavuje len hodnotu motorového vozidla. Súd však ustálil, že žalobca sa podieľal na vzniku škody, pretože mu v rozpore s leasingovou zmluvou motorové vozidlo umožnil užívať a preto uložil sťažovateľovi povinnosť len na zaplatenie 50% zo vzniknutej škody, t.j. na zaplatenie sumy 5 213,32 € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.</p> <p>Proti zamietavému výroku rozsudku podal žalobca odvolanie, na základe ktorého bol tento výrok zrušený a vec v rozsahu zrušenia bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.</p> <p>Po vrátení veci a zmene žaloby okresný súd ďalším rozsudkom uložil sťažovateľovi povinnosť aj na zaplatenie prevyšujúcej časti uplatnenej náhrady škody vo výške 5 213,32 €, keďže na základe právneho názoru krajského súdu rozhodol, že žalobca sa porušením povinnosti z leasingovej zmluvy na vzniku škody na motorovom vozidle nepodieľal.</p> <p>Sťažovateľ podal proti v poradí druhému rozsudku okresného súdu odvolanie, na základe ktorého bol tento rozsudok krajským súdom potvrdený.</p> <p>Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z hodnotenia dôkazov, ktoré je v rozpore so zisteným skutkovým stavom. V priebehu konania bol totiž ustanoveným znalcom vyhotovený znalecký posudok, v zmysle ktorého predstavovala škoda na motorovom vozidle čiastku 8 858,22 €, pričom leasingovej spoločnosti bola poisťovňou uhradená z titulu poistného plnenia ako náhrada škody suma 4 656,04 €. Podľa sťažovateľa tak mal žalobca nárok len na zaplatenie rozdielu medzi skutočnou škodou a poistným plnením vo výške 4 202,18 €, t.j. v sume nižšej, než ako bol sťažovateľ povinný nahradiť žalobcovi z titulu náhrady škody podľa vyhovujúceho výroku prvého z rozsudkov okresného súdu. Žaloba tak mala byť v prevyšujúcej časti zamietnutá a súd pri určení výšky škody nemal vychádzať len vyjadrenia leasingovej spoločnosti, ale zo skutočnej hodnoty motorového vozidla. Krajský súd preto podľa žalobcu nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia týkajúce sa náhrady škody, jeho rozhodnutie bolo arbitrárne a krajský súd sa podľa sťažovateľa bez vysvetlenia odklonil od svojho názoru vyjadreného v zrušovacom rozhodnutí. V tomto rozhodnutí totiž krajský súd vyslovil, že škodca, ktorý poškodil vozidlo vo vlastníctve leasingového prenajímateľa nezodpovedá leasingovému nájomcovi za ujmu vzniknutú tým, že účastníci leasingovej zmluvy dohodli pre prípad jej predčasného zrušenia také podmienky, ktoré viedli k tomu, že aj keď sa nájomca nestal vlastníkom vozidla, zaplatil zo svojho pohľadu nevýhodne vysoké čiastky za nájom vozidla a platby s tým spojené.</p> <p>V dôsledku toho mal krajský súd porušiť práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Z obsahu odôvodnenia druhého z rozsudkov okresného súdu (s ktorého závermi sa krajský súd v namietanom rozhodnutí ako s vecne správnymi stotožnil a tieto prevzal) vyplýva, že okresný súd pri určení výšky škody spôsobenej sťažovateľom definuje spôsobenú škodu ako „devastačné poškodenie vozidla“, teda ako škodu na veci. Na tomto mieste prezentuje okresný súd v konaní obstaraný znalecký posudok, kde znalec vyčíslil výšku spôsobenej škody v zmysle pravidla zakotveného v ustanovení § 443 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), podľa ktorého sa pri určení výšky škody na veci vychádza z ceny veci v čase poškodenia. Okresný súd však, formálne sa odvolávajúci na všeobecné ustanovenie § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka o rozsahu náhrady škody, označené pravidlo zásadne sa uplatňujúce pri určení výšky škody spôsobenej na veciach neguje a za výšku sťažovateľom spôsobenej škody bez akejkoľvek opory v zákonnej úprave označuje v</p>

	<p>podstate tzv. nadobúdaciu cenu zničeného motorového vozidla, dôvodiac, „že navrhovateľ vynaložilo zo svojho majetku na zničené motorové vozidlo sumu 10.426,64 €, a teda o túto sumu sa reálne znížil jeho majetok“.</p> <p>Všeobecné ustanovenie § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na ktoré sa okresný súd formálne odvoláva, upravuje rozsah náhrady škody, a to pre všetky druhy spôsobenej škody. Osobitným ustanovením aplikovateľným v prípadoch škody spôsobenej na veci upravujúcim spôsob určenia výšky takejto škody je však ustanovenie § 443 Občianskeho zákonníka, ktoré v záujme reparačnej funkcie zodpovednosti za škodu zakotvuje pravidlo, podľa ktorého sa pri určení výšky škody na veciach zásadne vychádza z ceny veci v čase poškodenia, a nie z ceny v čase nadobudnutia veci (poškodeným).</p> <p>Okresný súd, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia posúdil protiprávne konanie sťažovateľa ako „škodové konanie odporcu“ majúce za následok „devastačné poškodenie vozidla“, definoval spôsobenú škodu ako škodu na veci. Bolo povinnosťou okresného súdu na takto ustálený skutkový stav aplikovať hmotnoprávne ustanovenie Občianskeho zákonníka upravujúce spôsob špecifikácie výšky škody na veci, teda ustanovenie § 443 citovaného zákona, ktoré však okresný súd nerešpektoval.</p> <p>Namietané rozhodnutie krajského súdu, ktorý sa o označeným pochybením súdu prvého stupňa stotožnil, je výsledkom konania, ktoré nerešpektovalo relevantnú zákonnú normu.</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bral do úvahy sťažovateľom prezentovanú argumentáciu, avšak za oveľa podstatnejší nedostatok postupu konajúcich súdov považuje skutočnosť, ktorú hodnotí ako zjavnú primárnu arbitrárnosť v posudzovanom súdnom konaní, ktorú nebolo možné vzhľadom na jej charakter prehliadnúť. Konajúce súdy totiž v rozpore s ustálenou judikatúrou priznali navrhovateľovi ako lízingovému nájomcovi, ktorý nebol vlastníkom zničenej veci – motorového vozidla, aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej na veci. Na tomto mieste zdôrazňuje ústavný súd relevantnú okolnosť, ktorá umocňuje závažnosť pochybenia konajúcich súdov, a to skutočnosť, že preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitimáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta, kde zistenie nedostatku vecnej legitimácie má za následok zamietnutie žaloby.</p> <p>Takýto zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý opomenie vyriešenie kardinálnej otázky, akou je otázka existencie vecnej legitimácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offi viazaný, protirečí obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p><u>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu porušené boli, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd tiež sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 29/2015</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ivetta Macejková</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>18. februára 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných</p>	<p>čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky</p>

zákonov a medzinárodných zmlúv	<p>čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorým bolo na základe jeho sťažnosti potvrdené uznesenie Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) o predĺžení väzby sťažovateľa z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku, o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku, o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku a o neprijatí ponuky peňažnej záruky sťažovateľa podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku.</p> <p>Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal, že sa najvyšší súd vo svojom rozhodnutí nedostatočne vysporiadal s viacerými jeho sťažnostnými dôvodmi a osobitne s námietkou premlčania trestného stíhania. V danom prípade sa totiž skutok, ktorý mal sťažovateľ spáchať, stal v presne nezistenom čase v období mesiacov júl a august roku 1999 a až dňa 12.4.2013 bolo voči sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. b), § 219 ods. 1 a 2 písm. b) a h) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon. Podľa § 67 odsek 1 písmeno b) Trestného zákona číslo 140/1971 Zb. v znení účinnom v čase spáchania skutku, trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej lehoty, ktorá je desať rokov, ak je horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody najmenej desať rokov, pričom premlčanie trestného stíhania sa podľa odseku 2 § 67 označeného Trestného zákona sa prerušuje a) vznesením obvinenia pre trestný čin, o premlčanie ktorého ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi policajného orgánu, vyšetrovateľa, prokurátora alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatel'a, alebo b) ak páchatel' spáchal v premlčacej dobe trestný čin nový, na ktorý tento zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší. V predmetnom trestnom konaní plynula premlčacia doba od mesiaca júl 1999 v trvaní 10 (desať) rokov a to bez prerušenia premlčania trestného stíhania a obvinenie bolo vznesené až po uplynutí tejto doby.</p> <p>Najvyšší súd tak podľa sťažovateľa svojím rozhodnutím porušil jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“ a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti najvyšší súd uviedol, že napadnuté uznesenie nie je formálne ani nedôvodné, naopak reaguje na všetky podstatné okolnosti týkajúce sa väzby sťažovateľa. Zároveň poukázal na to, že názor sťažovateľa o premlčaní jeho trestného stíhania je mylný. V danom prípade platí dvadsaťročná doba (§ 67 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v znení účinnom v čase spáchania činu), keďže sťažovateľovi je možné za stíhaný trestný čin uložiť výnimočný trest.</p>
ratio decidendi	<p>K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a ods. 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru.</p> <p>Podstatná časť sťažovateľových argumentov sa týkala postupu pri vykonávaní úkonov vyšetrovateľa a prokurátora, najmä vykonávania svedeckých výpovedí a vyšetrovania na polygrafe, s ktorými sa však najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí náležite vysporiadal. V okolnostiach veci ústavný súd považuje za podstatnú predovšetkým námietku sťažovateľa týkajúcu sa tvrdeného premlčania trestnosti činu.</p> <p>Vzhľadom na vznesené obvinenie z trestného činu podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 219 ods. 2 písm. b) a h) Trestného zákona sa v zmysle § 67 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na predmetné trestné konanie proti sťažovateľovi vzťahuje premlčacia doba dvadsať rokov. Na obvinenie z trestného činu podľa základnej skutkovej podstaty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona sa vzťahuje premlčacia doba desiatich rokov podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Ústavný súd preto skúmal, či sa najvyšší súd v namietanom uznesení o predĺžení väzby dostatočne vysporiadal s otázkou dôvodnosti podozrenia zo spáchania skutku v kontexte už uvedeného obvinenia podľa § 219 ods. 2 písm. b) a h) Trestného zákona.</p> <p>Ústavný súd pritom poukazuje na judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej z princípu, že v každom konkrétnom prípade musí byť väzba obvineného proporcionálna (úmerná)</p>

	<p>daným podmienkam, vyplýva, že nie je prípustné ďalšie trvanie väzby obvineného v prípadoch, v ktorých podľa výsledkov dokazovania možno dôvodne očakávať zastavenie trestného stíhania (§ 172 Trestného poriadku, teraz § 215 Trestného poriadku, pozn.). V takýchto prípadoch musí byť obvinený neodkladne z väzby prepustený, a to aj vtedy, keď príslušný orgán činný v trestnom konaní rozhodnutie o zastavení trestného stíhania ešte nevydal. V prípravnom konaní je sudca oprávnený takto konať pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na predĺženie väzby a pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby (§ 72 ods. 1 Trestného poriadku, teraz § 79 ods. 2 Trestného poriadku, pozn.).</p> <p>Najvyšší súd v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu špecializovaného súdu tak mal skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutí o väzbe. Posúdením možného premlčania trestného stíhania so zreteľom na skutočnosť, že od času spáchania skutku, pre ktorý sa v predmetnej veci vedie trestné stíhanie, po moment vydania uznesenia o vznesení obvinenia voči sťažovateľovi uplynulo vyše 13 rokov, sa však najvyšší súd v namietanom uznesení ani v spojení s uznesením špecializovaného súdu nijako nevysporiadal. Táto skutočnosť je o to závažnejšia, že samotný špecializovaný súd vo svojom uznesení uviedol, že presný motív predpokladaného konania sťažovateľa nie je možné v danom štádiu konania ustáliť. V uznesení najvyššieho súdu tak absentuje dostatočné odôvodnenie, pokiaľ ide o existenciu kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku podľa § 219 ods. 2 písm. b) a h) Trestného zákona, pre ktorý bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie a ktoré by odôvodňovalo dlhšiu premlčaciu dobu.</p> <p>Vychádzajúc z už uvedeného, možno zhrnúť, že špecializovaný súd a následne najvyšší súd mali skúmať, či dôvodnosť vznesenia obvinenia existovala a trvá aj naďalej a či nedošlo k zoslabeniu dôvodov do takej miery, že by to mohlo mať za následok absenciu jedného z materiálnych predpokladov väzby. Ako už totiž ústavný súd uviedol, existencia dôvodného podozrenia, že obvinená osoba spáchala trestný čin, je podmienkou sine qua non regulárnosti vzatia a držania vo väzbe. Aby bolo možné obvineného vziať do väzby, musí okrem formálnych náležitostí existovať aj tzv. dvojité materiálne predpoklad vzatia do väzby, a to dôvodnosť obvinenia a dôvodnosť väzby.</p> <p><u>Vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie a vysporiadanie sa s uvedeným aspektom kvalifikovanej skutkovej podstaty a z nej vyplývajúcej dĺžky premlčacej doby a na charakter väzby ako závažného zásahu do osobnej slobody a práv obvineného ústavný súd rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru.</u></p> <p><u>Ústavný súd preto napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal priznania finančného zadosťučinenia, keďže dospel k názoru, že vyslovenie porušenia práv je za daných okolností pre sťažovateľa dostatočnou satisfakciou.</u></p> <p>K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 50 ods. 3 ústavy.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namietané porušenie základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy odvodzuje len z postupu vyšetrovateľa a prokurátora v súvislosti s vykonávaným dokazovaním. Ústavný súd v tejto časti poukázal na vyššie uvedené na závery, v zmysle ktorých sa najvyšší súd náležite vyjadril k námietke sťažovateľa týkajúcej sa postupu vyšetrovania, pričom ústavný súd nezistil taký výklad a aplikáciu dotknutých zákonných ustanovení, ktoré by porušilo sťažovateľovo základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosti v tejto časti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: III. ÚS 271/07, III. ÚS 26/01, I. ÚS 147/09, I. ÚS 100/04, III. ÚS 48/00 EŠLP: Brogan and Others v. Anglicko z 29. 11. 1988, Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. 12. 1979, Iljickov v. Bulharsko, rozsudok z 26. 7. 2001, Michalko v. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2010, Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, Berktaý c. Turecko z 1. 3. 2001</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	III. ÚS 510/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	9. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré sa začalo v roku 2006.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, podľa názoru ústavného súdu preskúmané konanie nie je právne zložitá, faktická zložitost' veci však bola v tomto konaní vyvolaná najmä nutnosťou nariadenia znaleckého dokazovania na účel určenia všeobecnej hodnoty vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva. Pri efektívnejšom a sústredenejšom postupe ale okresný súd mohol napriek faktickej zložitosti v napadnutom konaní postupovať plynulejšie.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že aj ona má určitý podiel na spomalení priebehu napadnutého konania (opakovaná neúčast' na pojednávaníach), čo ústavný súd zohľadnil pri ustálení sumy priznaného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní, pričom zistil, že napadnuté konanie je poznačené neefektívnou a nesústredenou činnosťou okresného súdu. Tento záver vyplýva zo skutočnosti, že okresný súd na posúdenie hodnoty hnutelných vecí ustanovil neštandardne až troch súdnych znalcov, okrem nich ustanovil aj znalca na ocenenie hodnoty nehnuteľností a znalkyňu na ocenenie hodnoty notárskeho úradu navrhovateľa, pričom pri nedodržaní termínu predloženia znaleckých posudkov okresný súd vôbec nevyužil poriadkové opatrenia v zmysle § 53 OSP. Okresný súd tieto opatrenia nevyužil ani vo vzťahu k účastníkom konania, keď sa opakovane nedostavili na nariadené pojednávania, čo nepochybne významným spôsobom spomalilo priebeh napadnutého konania.</p> <p><u>Na základe vyššie uvedeného ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 534/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a	nález – vyhovené

spôsob vybavenia	
dátum rozhodnutia	9. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktoré sa začalo v roku 2003.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o otázku zložitosti sporu sťažovateľov, ústavný súd konštatuje, že dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci. V okolnostiach prípadu síce bola prítomná istá miera skutkovej náročnosti, pretože bolo potrebné uskutočniť výsluch veľkého počtu svedkov, tým však nie je možné ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľov ako účastníkov konania nezistil ústavný súd žiadne závažné okolnosti, ktoré by relevantne prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, ktorý bol poznačený dvoma obdobiami nečinnosti spolu v rozsahu približne štyroch rokov, čím došlo k zbytočným prieťahom v konaní. <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal každému zo sťažovateľov finančné zadostučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 544/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	9. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody, ktoré sa začalo v roku 2003.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, v predmetnom konaní nešlo o vec právne či fakticky zložitú. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke konania v podstatnej miere prispeli aj okolnosti na jeho strane, keďže jeho návrh na začatie konania nemal zákonom požadované náležitosti a sťažovateľ ho menil, ďalej bolo potrebné niekoľkokrát rozhodovať o návrhoch na ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov, na zmenu právneho zástupcu a na pribratie ďalších účastníkov do konania. Sťažovateľ ako účastník konania nesporne má právo na tieto procesné úkony, pričom za

	<p>prieťahy takto vzniknuté nezodpovedá, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania 11 rokov a 6 mesiacov, z toho na okresnom súde 10 rokov a 4 mesiace, je už samo osebe neprimerané. Postup okresného súdu bol pritom neefektívny, čo vyplýva zo skutočnosti, že tri jeho procesné rozhodnutia boli po odvolaniach sťažovateľa zrušené krajským súdom.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 562/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	9. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti, ktoré sa začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd toto konanie nehodnotí ako skutkovo či právne zložitú. 2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by prispela k predĺženiu konania. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a zistil, že okresný súd bol vo veci nečinný po dobu ôsmich mesiacov, pričom jeho činnosť bola poznačená aj neefektívnosťou a nesústreďenosťou. V priebehu konania totiž omylom došlo k vymazaniu zvukového záznamu z pojednávania, v súvislosti s čím musel okresný súd pristúpiť k rekonštrukcii predmetného pojednávania, čo spomalilo priebeh napadnutého konania. <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 472/2014
-----------------------	-------------------------

sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	16. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov, ktoré sa začalo v roku 2008.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitosť veci, napadnuté konanie nie je po právnej stránke zložité. Skutková stránka konania je však do určitej miery náročná, keď v doterajšom priebehu bolo potrebné vymedziť rozlohu nehnuteľností, ktoré žalovaná užíva. Rovnako boli v konaní predmetom vyjadrení účastníkov aj znalecké posudky vypracované pre dôkazné účely iných konaní vedených pred okresným súdom s rovnakým alebo obdobným predmetom, pričom uvedené znalecké posudky sa týkali ohodnotenia dotknutých pozemkov</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil že sťažovateľka dvakrát zmenila návrh vo veci samej, z toho v poradí druhý návrh bol len reakciou na stále prebiehajúce konanie, ktorého dĺžka vyvolávala nebezpečenstvo premlčania ďalších nárokov z bezdôvodného obohatenia. Využitie procesných možností na uplatňovanie a presadzovanie práv v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, dôsledkom ktorého sú zbytočné prietahy. Spomalenie, ku ktorému v konaní v dôsledku uvedených sťažovateľkiných návrhov došlo, je však v pomere k celkovej dĺžke konania nepatrné.</p> <p>3. Tretím kritériom bol postup samotného okresného súdu, pričom ústavný súd konštatuje, žalované konanie okresného súdu trvá viac ako šesť a pol roka, z čoho takmer štyri roky sa vyznačovali bezdôvodnou procesnou pasivitou okresného súdu, spôsobenou viacerými obdobiami jeho nečinnosti.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.